

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

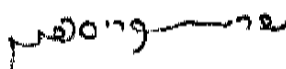
30 ינואר 2012

תת"ע 08-34954 מ.י. ענף תנועה ת"א ג'
כרמונה

יצויין כי לצורך התייצבות איש המעבדה, נדחה הדיון מיום 15.3.11 ליום 17.7.11 ואז נדחה שוב לבקשת ב"כ הנאשמת שלא חש בטוב.

לאור כל האמור לעיל, אני נעתרת לבקשה ומשיתה על הנאשמת הוצאות בסך 1000 ₪ לטובת אוצר המדינה, אשר תשולמנה בתוך 30 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום ו' שבט תשע"ב, 30/01/2012 במעמד הנוכחים.

שרית קריספין-אברהם, שופטת

התובעת: אלו עדי.

פרשת הגנה

הסנגור: לנאשמת הוסברה זכויותיה והיא מוותרת על זכותה להעיד להגנתה.

הסנגור: אלו עדיי.

סיכומים:

התובעת: הנאשמת נהגה ברכב ביום שישי בשבוע, נעצרה בשעה 02:20 לפנות בוקר, נעצרה לביקורת שגרתית. מפיה נדף ריח של אלכוהול. הנאשמת סיפרה כי אכן שתתה אלכוהול בבילוי במועדון טרם נהיגתה. לגירסתה שתתה משקה וודקה. לנאשמת נערכה בדיקת מאפיינים ובמבחן ההליכה כשלה ולא הצמידה עקב לאגודל. הנאשמת נשפה במכשיר הינשוף וכאשר המכשיר הראה תוצאה של 470 מיקרוגרם אלכוהול. הבדיקה נערכה בשעה 02:37 לפנות בוקר כאשר כפי שהעיד בפני בית המשפט, סמ"ר אורן פלד, נעשה שימוש בפיה חדשה עבור כל נשיפה. הנאשמת לא שתתה, לא עישנה, לא אכלה ולא הקיאה לפחות 15 דקות לפני הבדיקה. המכשיר נמצא שהוא תקין ואמין הן מכח המסמכים שהוגשו לבית המשפט והן מכח הפסיקה. הנאשמת בחרה שלא להעיד להגנתה וכן לא להעמיד עדי הגנה שיעדו להגנתה. לאור האמור, אני מבקשת להרשיע את הנאשמת בעבירה המיוחסת לה.

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

30 ינואר 2012

תת"ע 34954-08 מ.י. ענף תנועה ת"א נ'
ברמונה

1

2 **הסנגור:** אני מבקש לזכות את הנאשמת מכל אשמה. ההגנה כפרה בשכרות הנאשמת, בתוצאות
3 המדידה, בתקינות מכשיר הינשוף, בו בוצעה המדידה לנאשמת. משכך, היה על המאשימה להוכיח
4 את תקינות המכשיר. על המאשימה היה להגיש תע"צ תקינות וכן חומר הנוגע לכיול מכשיר הינשוף.
5 בישיבה ביום 15.3.11 ביקש ב"כ המאשימה לתקן את כתב האישום ולהוסיף עד תביעה בשם מר ערן
6 דקל. בית המשפט נעתר לבקשה, שמו של מר דקל הוסף כעד תביעה בכתב האישום, חומר הנוגע
7 לעדותו של מר דקל בלבד נמסר לסנגור, עוד בדיון כאסופה והדיון נדחה להיום לעדותו של מר ערן
8 דקל. היום בפתח דיון ההוכחות הופיע עד אחר שאינו ערן דקל. עד ששמו אינו מופיע כלל ברשימת
9 עדי התביעה. המאשימה לא ביקשה לתקן את הטעות, לא ביקשה לתקן את כתב האישום, להוסיף
10 את שמו של העד כעד ברשימת עדי התביעה ומשכך, לפי החוק אין הוא עד ולא ניתן לסמוך או לקבל
11 כל מסמך מאדם שאינו מופיע ברשימת עדי התביעה, לכן בחרה ההגנה שלא לחקור את העד. יתרה
12 מכך, חומר שנוגע לעדותו לא נמסר לנו. אנו הגענו לחקירת ערן דקל, על בסיס החומר שנמסר בדיון
13 הקודם. מהטעם האמור, טוענת ההגנה כי תקינות מכשיר הינשוף לא הוכחה בשום היבט וכלל לא
14 ניתן לסמוך על תוצאת המדידה שנערכה. בנוגע לעבירה שונה או אחרת. המאשימה ביקשה מבית
15 המשפט שירשיע את הנאשמת בשכרות מכוח בדיקת ינשוף. בסיכומיה, זנחה התביעה כל טענה
16 אחרת ולא ביקשה מבית המשפט לעשות שימוש בסמכותו להרשיע בעבירה אחרת לפי סעיף 184
17 לחסד"פ. בשורה אחת, טענה המאשימה כאשר כשלה במבחן הליכה על קו, כאשר סומן שלא
18 הצמידה עקב לאגודל, ההגנה טוענת שלא הנאשמת היא שכשלה אלא השוטר כשל בתפקידו, לא
19 סימן היכן לכאורה כשלה, לא ערך את הטפסים כראוי כפי שנתבקש ממנו. לכן, לא ניתן לסמוך כלל
20 על בדיקת מאפיינים זו. בסופו של יום, נבקש לזכות את הנאשמת מהמיוחס לה. בנוגע להוצאות
21 שבית המשפט הטיל על הנאשמת, ההוצאות הוטלו בגין זימון של עד הרצל כהן, אנחנו הגענו
22 לחקירת ערן דקל ולכן אנחנו נבקש לבטל את ההוצאות שהוטלו ולהטיל את ההוצאות על
23 המאשימה.

24

25 **עו"ד קולקר:** אנחנו התכוונו לחקירתו של ערן דקל והגענו וערן דקל לא הגיע. כפי שבית המשפט
26 פסק בעניינו של רובנר, אנו מבקשים שתוטלנה הוצאות על המאשימה. מדובר במקרה זה בו כאשר
27 מומחה ההגנה מטעמנו התייצב והמאשימה ביקשה שלא לחקור אותו ובדיון שאחריו הטיל בית
28 המשפט הוצאות בסך 2500 ₪ על ההגנה, למרות שהנאשם זוכה.

29

30

31

32

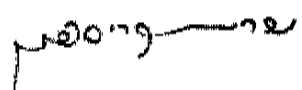
בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו**30 ינואר 2012****תת"ע 08-34954 מ.י. ענף תנועה ת"א נ'
כרמונה****החלטה**

נדחה לעיון ולמתן הכרעת דין ליום 27.2.12 שעה 08:30.

לאחר ששמעתי את טיעוני ב"כ הנאשמת בסיכומיו, אני מורה על ביטול החלטתי מהיום באשר
להוצאות שהוטלו על ההגנה.

עם זאת, איני רואה מקום להעתר לבקשה להטיל הוצאות על המאשימה בנסיבות אלה.

ניתנה והודעה היום ו' שבת תשע"ב, 30/01/2012 במעמד הנוכחים.

שרית קריספין-אברהם, שופטת

שלומית

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 34954-08 מ.י. ענף תנועה ת"א נ' כרמונה

בפני שופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מ.י. ענף תנועה ת"א

המאשימה

נגד

שירלי כרמונה

הנאשמת

ע"י ב"כ עו"ד קולקר

הכרעת דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של נהיגה בשכרות, עבירה על סעיפים 62(3), 64ב(א) בקשר עם סעיף 39א לפקודת התעבורה ועל תקנה 169(א) לתקנות התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 3.10.08, בסמוך לשעה 02:20, נהגה הנאשמת בהרצליה, ברחוב שנקר, מכיוון מערב לכיוון מזרח, בסמוך לצומת עם כביש מספר 2 וזאת בהיותה שיכורה, לאחר שבבדיקה שנערכה לה במכשיר "ינשוף", נמצאו בגופה 470 מיקרוגרם אלכוהול לליטר אוויר נשוף, כמות העולה על זו המותרת על פי חוק.

פרשת התביעה

עד תביעה מס' 1, מתנדב אילן זווילי, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים: דו"ח פעולה באכיפת אישור נהיגה בשכרות (1/ת) ודו"ח עיכוב (2/ת).

עד תביעה מס' 2, מתנדב אורן פלד, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים: פלטי בדיקת "ינשוף" (3/ת), טופס דין וחשבון (4/ת), פלט בדיקת כיוול (5/ת), דו"ח הזמנה לדין (6/ת) ואישור נטילת רישיון נהיגה (7/ת).

במסגרת עדותו של רס"ב הרצל כהן, ביקשה המאשימה ביקשה להגיש מסמכים נוספים: תעודת עובד ציבור, טופס ביקורת תקופתית, כרטיס מכשיר, תעודת בלון כיוול מעבדה, תעודת בלון כיוול יחידה - בזמן הבדיקה ובזמן האכיפה. המסמכים סומנו 8/ת-13/ת.

מסיכום הראיות שהוגשו והעדויות שנשמעו מטעם המאשימה, הרי שלפי גרסתה, השתלשלות העניינים הייתה כדלקמן:

1 מתוך 5

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 08-34954 מ.י. ענף תנועה ת"א נ' כרמלה

הנאשמת נהגה ברכב כמפורט לעיל, ע"ת 1 הורה לה לעצור רכבה לבדיקה שגרתית. עד תביעה מס' 2 ציין כי היה לצידו של עד תביעה מס' 1 כל העת, מרגע עצירת רכב הנאשמת, כאמור ב- 6/ת. בבדיקת "ינישוף" שבוצעה הנאשמת, ניתנה אינדיקציה חיובית לאלכוהול וע"ת 1 הודיע לנאשמת כי היא מוכנה לצורך בדיקה במכשיר ה"ינישוף", כאמור בת/1, 2/ת ו- 6/ת. ע"ת 1 ציין כי היה עם הנאשמת כל העת והשגיח עליה שלא תאכל, תשתה, תקיא או תעשן, כאמור בת/1 ו- 6/ת. ע"ת 2 ערך לנאשמת מבחן ביצוע (בדיקת מאפיינים), בה נמצאו הממצאים הבאים – הנאשמת עצמה באופן יציב, הלכה על הקו תוך שאינה מצמידה נקב לאגודל (בוותן) וצלחה את מבחן הבאת אצבע לאף. כמו כן, ציין העד כי מפיה של הנאשמת נדף ריח אלכוהול חזק. התרשמותו הכללית של ע"ת 1 מהנאשמת הייתה כי היא נתונה תחת השפעת אלכוהול כבדה. הנאשמת נדרשה להיבדק במכשיר ה"ינישוף", תוך קבלת הסבר על מטרת הבדיקה ומשמעות הסירוב לבצועה והסכימה לבדיקה, כאמור בסעיף 8 ל-ת/1. בשעה 37:02, בחלוף 17 דקות משעת עצירתה, החל עד תביעה מס' 2, בבדיקת הנאשמת במכשיר ה"ינישוף", כאמור בת/3 ו-ת/4. על פי ת/3, הנאשמת נשפה שתי נשימות תקינות, בהן נמדדו הערכים 470 ו- 485 מיקרוגרם. ע"ת 2 ציין ב- ת/4, כי החליף פיה עבור כל נשיפה. המכשיר קבע כי המדידה הייתה תקינה וציין את הערך הנמוך מבין שני הערכים, 470 מיקרוגרם, כתוצאה הסופית. עותק מ- ת/4 נמסר לנאשמת, כנדרש והיא חתמה על קבלתו. בשעה 25:03, שוחררה הנאשמת בתום הטיפול בה, כעולה מ- ת/2.

מראית העיניים

הנאשמת ויתרה על זכותה להעיד להגנתה ולא הוצגו מטעמה ראיות כלשהן.

דין והכרעה

לאחר שעיניתי בראיות המאשימה ושמעתי עדויות הצדדים וסיכומיהם, לא שוכנעתי כי הנאשמת עברה את תעבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

בסיכומיו, טען ב"כ הנאשמת כי יש לזכותה, שכן המאשימה לא הוכיחה תקינות מכשיר ה"ינישוף" בו נעשה שימוש בתיק שבנדון. ב"כ הנאשמת הפנה תשומת לב ב"כ המאשימה ובית המשפט לכך שרסי"ב הרצל כהן, שהתייצב לעדות ומטעמו ביקשה המאשימה להגיש את כל המסמכים הנוגעים

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תח"ע 34954-08 מ.י. ענף תנועה ת"א נ' כרמניה

לתקינות מכשיר ה"ינשוף", אינו עד התביעה אותו ביקשה המאשימה להוסיף לרשימת העדים, כעולה מפרוטוקול הדין מיום 15.3.11.
בנסיבות אלה, טען ב"כ הנאשמת, תרי שהרצל כהן אינו עד בתיק ובית המשפט אינו יכול ליחס משקל כלשהו לעדותו ולמסמכים שהוגשו כחלק מעדותו.
כמו כן, טען ב"כ הנאשמת, כי חומר הראיות שנמסר להם על ידי המאשימה, מתייחס לעד ערן דקל וכי לא נמסר להם כל חומר ראיות חנוגה להרצל כהן.

במסקי הדין תי' 11893/07 ו- עמ"ת 10-04-25457, מדינת ישראל נגד עוזרי נלחן - פס"ד עוזרי, שם נדונה באריכות אמינותו ומחויבותו של מכשיר ה"ינשוף", נקבע בשתי הערכאות כי מדובר במכשיר אמין וכאמור בפס"ד של בית המשפט המחוזי: "בצדק ציין בית משפט קמא כי למכשיר הינשוף עומדת חזקת אמינות, הגיתנה לסתירה (עמוד 27 לפסק הדין)". משנקבעה חזקת אמינותו של מכשיר ה"ינשוף", די בכך שניתן פלט בדיקה המציין כמות העולה על רף האכיפה הקבוע בחוק, ממכשיר "ינשוף" שעבר את הבדיקות התקופתיות הנדרשות ואת בדיקת הכיול טרם ההפעלה ונמצא תקין, על מנת לקבוע כי הנבדק עבר עבירה של נהיגה בשכרות.

דה עקא, בנסיבות המקרה, המאשימה לא הוכיחה, מעבר לכל ספק סביר, כי מכשיר ה"ינשוף" בו נבדק הנאשמת אכן היה תקין ונערכו לו כל הבדיקות הנדרשות, שכן יש ממש בסענת ב"כ הנאשמת כי בפועל, לא הוגשו כל מסמכים רלוונטיים, שכן הרצל כהן אינו עד תביעה בתיק זה.

עם זאת, הלכה פסוקה היא, כי בית המשפט אינו חייב להסתמך על בדיקה מדעית בלבד וכי ניתן להרשיע נאשם בעבירה של נהיגה בשכרות, על פי ממצאי התנהגות.
ברע"פ 10284/07 רועי קדוש נ' מדינת ישראל, נאמר: "לא אחת קבע בית-משפט זה, כי אין ללמוד, כי קיומה של דרך הוכחה מדעית בדבר קיומו של אחוז אלכוהול אסור בעת הנחיגה ברכב היא תנאי בל יעבור להרשעה בעבירה לפי סעיף 62 לפקודת התעבורה. נקבע, כי ניתן להוכיח נהיגה בשכרות אף ללא הסתמכות על בדיקה מדעית. כך למשל נקבע ברע"פ 666/86 סאמי סודקי עודה נ' מדינת ישראל, פ"ד מ (4) 463, בעמ' 467:

"העיון בהוראותיו של החוק ושל התקנות מלמד, כי המחוקק אכן קבע דרכי בדיקה מיוחדות, אשר להן חייב נוהג רכב להכפוף את עצמו בתנאים הקבועים בחוק ובתקנות שהותקנו מכוחו, והוא גם קבע אמות מידה לגבי אחוז האלכוהול, אשר אם התקיים אסורה נהיגת רכב אותה שעה. אולם, מנוסחו של הסעיף אין ללמוד, כי נקיסת דרך ההוכחה בדבר קיומו של אחוז אלכוהול אסור בעת הנחיגה ברכב (נשימה, בדיקת דם או בדיקת שתן) היא תנאי-בל-יעבור

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 34954-08 מ.י. ענף תנועה ת"א נ' כרמונה

להרשעה בעבירה על סעיף 62 לפקודה או על תקנה 26 לתקנות,
וכי אין להרשיע אדם בנהיגה אסורה כאמור בסעיף 62(3) או
בתקנה 26 על-פי ראיות אחרות המוכיחות את שכרונו.
[ההדגשה הוספה – ג.ס.]

משמע, ניתן להוכיח שכרות בדרך שאינה מדעית על-פי מאפייני שכרות, אולם ברי, אפוא, כי ככל
הרשעה בפלילים, על הרשעה כזו להישען על ראיות המוכיחות את השכרות מעל לכל ספק
סביר...".

וכדברי כבוד השי' דנציגר בבש"פ 6595/08 יעקובסון נגד מדינת ישראל: "תקנה
169ב(ג) לא תוקנה אלא כדי להוות כלי עזר לבית המשפט ולרשויות אכיפת החוק על מנת
להוכיח כי הנאשם שנתבע לדין הינו שיכור (דוק: תקנה 169ב(ג) מזדה כי "יראו אדם
שיכור..."). תקנה זו איננה מוציאה מכלל תחולה את האפשרות כי נאשם יורשע בגין
נהיגה בשכרות אף אם לא נשף לתוך מכשיר הינשוף או באם קיימות ראיות אחרות
המוכיחות את אשמתו מעבר לספק סביר כנדרש בדין הפלילי. תוצאת הבדיקה במכשיר
הינשוף מהווה ראיה מדעית, אולם היא איננה ההוכחה היחידה האפשרית לשם הוכחת
העבירה".

על פי ת/ת, 1/ת, 2/ת-6, הודעה הנאשמת כי שתתה אותו ערב שתי כוסות וודקה ורד בול.
עד תביעה מס' 1 ציין כי מפיה של הנאשמת נדף ריח אלכוהול חזק והתרשמותו הייתה כי היא נתונה
תחת השפעת אלכוהול כבדה.

כפי שפורט לעיל, הנאשמת כשלח באופן חלקי במבחני הביצוע שנערכו לה ואני דוחה את טענת בייכ
הנאשמת, לפיה העד לא ערך את הטפסים כראוי.

אין מחלוקת כי שגגה יצאה תחת ידי המאשימה, עת ניסחה בטפסים את מבחן הביצוע המוטיח
להליכה על הקו, כחצמדת "עקב לאגודל", במקום "עקב לבוהן", אך אין בטעות זו כדי להשפיע
מהותית על המבחן עצמו.

הנאשמת ויתרה על זכותה להעיד להגנתה והדבר משמש חיזוק לראיות התביעה נגדה, בכל הנוגע
להיותה שיכורה ונתונה תחת השפעת משקאות משכרים, על פי מאפייני השכרות שנמצאו
בהתנהלותה.

עם זאת ובשים לב לעובדה כי מדובר בהתרשמות סובייקטיבית של עד תביעה יחיד, איני סבורה כי
ניתן לבסס עליה הרשעה בעבירה של נהיגה בשכרות, אך מוכח הסמכות הנתונה לי בסעיף 184 לחוק
סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב – 1982, אני מוצאת כי די בראיות שהובאו בפני על מנת
לקבוע כי הנאשמת עברה עבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, בניגוד לתקנה 26(2)
לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 138(1) לפקודת התעבורה.

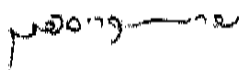
בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תתי"ע 34954-08 מ.י. ענף תנועה ת"א נ' כרמוןה

לנאשמת ניתנה הזדמנות סבירה להתגונן גם מפני עבירה זו, שכן מדובר באותה מסכת עובדתית וראייתית ואין בכך משום הפתעה או פגיעה בזכויותיה הדיוניות. הנאשמת ויתרה, כאמור, על זכותה להציג גרסתה בבית המשפט. בניגוד לטענת ב"כ הנאשמת, חרי שב"כ המאשימה, בסיכומיה, התייחסה גם למבחני הביצוע שנערכו לנאשמת ולעובדה כי כשלה בהם באופן חלקי וממילא, סמכותו של בית המשפט עצמאית היא ואינה תלויה בעתירה של המאשימה להרשעה על פי סעיף 184, כאמור.

מכל האמור לעיל, אני קובעת כי הנאשמת זכאית מעבירה של נהיגה בשכרות ומרשיעה אותה בעבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות כושכים, בניגוד לתקנה 2126 לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 138(1) לפקודת התעבורה.

ניתנה היום, ד' אדר תשע"ב, 27 פברואר 2012, במעמד הצדדים

שרית קריספין-אברהם, שופטת

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

27 פברואר 2012

תז"ע 08-34954 מ.י. ענף תנועה ת"א נ'
כרמונה

1 יודעת להגיד שהיא סיכנה את הציבור. הנאשמת גרה במודיעין, מקום העבודה שלה באשדוד.
2 בעבודתה היא עוסקת בשיווק והדרכה של מוצרים שמייצר מפעל לקוסמטיקה שבו עובדת. הנאשמת
3 נוסעת ברחבי הארץ מרחקים עצומים כל הזמן, עם ותק של 15 שנה עם כזה גיליון הרשעות, היא
4 זכאית לגמול. אזרח ששומר על החוק, זכאי לגמול שביום פקודה שהוא נלכד במשהו שלא יכול
5 לדעת, זכאי לגמול, שבית המשפט יתחשב בו. העונש הוא אישי, אין רכבת ממודיעין לאשדוד. הנזק
6 האישי שיגרם לה מהטלת עונש של פסילה בפועל, הוא נזק עצום. הוא בלי פרופורציה בכלל. הוא נזק
7 של מי שעובד בתל אביב ויכול לשכור לעצמו נהג או לנסוע בתחבורה ציבורית. החיים שלה בגויים
8 סביב הרכב שהוא לא רק לצורכי הנאה. אני מבקש לא להטיל פסילה בפועל. יש פה נימוקים טובים
9 שבית המשפט יכול לסטות מהפסילה ולא להטיל פסילה בפועל. אם אפשר לחמיר את החומרה
10 בקנס, הדבר הזה יכול לתת ביטוי. אני מבקש לתקל בעונש.

גזר דין

15 הנאשמת הורשעה, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים וזוכתה
16 במקביל מעבירה של נהיגה בשכרות בה הואשמה.

18 הנאשמת נוהגת משנת 1997, לתובתה הרשעה אחת קודמת משנת 2005 ועברה התעבורתי ונקיין.

20 הנאשמת כאמור הורשעה לאחר שמיעת ראיות ולא ניתן לזקוף לזכותה נטילת אחריות והודיה
21 בעבירה המיוחסת לה או בעבירה בה הורשעה.

23 אין חולק כי עבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים הינה עבירה מסוכנת הן לנהג עצמו
24 והן לציבור המשתמשים בדרך.

26 לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים לעונש, ונעתי דעתי לזותק נהיגתה של הנאשמת לעברה
27 התעבורתי ולנסיבותיה האישיות, חנני גזרת עליה את העונשים הבאים:

29 1. קנס בסך 2000 ש"ח או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך 90 יום מהיום.

31 2. פסילה בפועל למשך 8 חודשים בניכוי 30 ימי פסילה מינהלית.

32 הפסילה תחל לא יאוחר מיום 4.3.12 שעה 10:00.

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

27 פברואר 2012

תד"ע 08-34954 מ.י. ענף תנועת ת"א נ' כרמונה

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12

3. פסילה למשך 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

4. אני דנה את הנאשמת ל - 3 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים. המאסר יחול על עבירות של נהיגה בשכרות, נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים ונהיגה בזמן פסילה.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה והודעה היום ד' אדר תשע"ב, 27/02/2012 במעמד הנוכחים.

שרית קריספין-אברהם, שופטת

13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25

הסנגור: אני מבקש אורכה של 30 יום לפחות להפקדת הרישיון.

החלטה

הבקשה נדחת.

ניתנה והודעה היום ד' אדר תשע"ב, 27/02/2012 במעמד הנוכחים.

שרית קריספין-אברהם, שופטת

26
27
28

שלומית

הוקלד על ידי: שלומית בן לולו

עפ"ת**בית משפט המחוזי בתל אביב
בשבתו כבית משפט לערעורים****המערער:****שירלי כרמונה ת.ז. 03606784**

ע"י ב"כ עוה"ד דוד קולקר
ו/או לירז דרזי ו/או תומר נגולה
מדרך מנחם בגין 29, תל אביב 67137
טל': 03-5661616, פקס': 03-5661667
דוא"ל: kolker@kolker.co.il

- נ ג ד -

המשיבה:**מדינת ישראל****ערעור**

1. מוגש בזאת ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה בתל אביב בתיק תת"ע 34954-08, שניתן אתמול 27.2.12, על ידי כבוד השופטת קריספין (להלן: "פסק הדין"), אשר על פיו זוכתה המערערת מהעבירה בה הואשמה בכתב האישום - של נהיגה בשכרות, סעיף 62 (3) לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א-1961, בשל נהיגה בשכרות לפי מדידת מכשיר גשיפה, זוכתה מעבירה של נהיגה בשכרות על פי מאפיינים, והורשעה, ללא כל התראה וללא כל אזהרה מוקדמת בעבירה לפי תקנה 26(2) לתקנות התעבורה, של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים.

2. ההרשעה היא פרי יוזמה של כבוד בית המשפט קמא, שאיננה נובעת מן ההליך שהתנהל בפניו, ובלי שהתבקש לעשות כן, ואפילו לא לחילופין על ידי המשיבה, וכמובן מבלי שב"כ המערערת אפילו התבקש להתייחס לזה בסיכומיו.

3. המערערת בת 33 שנה ויש לה ותק של חמש עשרה שנות נהיגה עם עבירה אחת משנת 2005. אף על פי כן החמיר עימה בית המשפט קמא, ולא מנע עצמו מלבסס את ההחמרה במילים: **"הנאשמת כאמור הורשעה לאחר שמיעת ראיות ולא ניתן לזקוף לזכותה נטילת אחריות והודיה בעבירה המיוחסת לה או בעבירה שבה הורשעה"**

4. במילים אלו גילה דעתו בית המשפט קמא כי לדעתו התגוננות נאשם מפני האשמה היא בלתי נסבלת ומקור לנקום בו ולגמול לו על המעשה. אפילו העובדה שהנאשמת זוכתה מן האשמה בה הואשמה אינה מעלה ואינה מורידה בעיני בית המשפט קמא- ובכך יש הוכחה ברורה ומובהקת ששיפוטו של בית המשפט קמא לוקה, שגוי, ומסתיר יותר מטבח מתחת למעטה הניסוח המשפטי הסוגר הרשעה על מי שמתגונן מפני אשמה של נהיגה בשכרות.

5. ואם צריך עוד סימן לזה, מעבר לחומרת הענישה הרי שגם הסירוב לעכב הביצוע לבקשת הסנגור, כאשר אין סיבה מיוחדת ולא נימוק מיוחד לסרב לעיכוב כזה מדבר בעד עצמו ועל כן מוגשת בקשה זו היום.
6. הטלת עונש מאסר על תנאי, החורג מתחום סמכותו של בית המשפט קמא בעבירות של אחריות קפידה כנקוב בחוק- מלמדת גם היא באותה הרוח עד כמה פסק הדין וגזר הדין הם פרי של מערכת שיקולים ותובנות שגויות מעיקרן ופסולות מבחינת החוק.
7. על המערערת הושתו העונשים הבאים:
 - א. פסילה בפועל לתקופה של 8 חודשים בניכוי פסילה מנהלית.
 - ב. פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים.
 - ג. קנס בסך 2000 ש"ח נה.
 - ד. מאסר על תנאי של שלושה חודשים למשך שלוש שנים על עבירות שכרות, נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים ונהיגה בפסילה.

העתק הכרעת הדין מצ"ב, מסומן נספח א' לערעור זה ומהווה חלק בלתי נפרד הימנו.

העתק גזר הדין מצ"ב, מסומן נספח ב' לערעור זה ומהווה חלק בלתי נפרד הימנו.
8. ערעור זה מוגש הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין, אשר ניתנו ע"י בית משפט קמא הנכבד. המערערת עותרת לביטול הרשעתה ולביטול העונשים שהושתו עליה.
9. בשל סירובו של בית המשפט קמא לדחות את ביצוע רכיב עונש הפסילה בפועל, מוגש ערעור זה על אתר, וללא שהייתה שהות מספיקה להעמיק בנימוקים, ויתכן שבהמשך תוגש בקשה להוסיף עליו, או להרחיב בעל פה, כמתחייב מן הנסיבות!

רקע עובדתי

1. כנגד המערערת הוגש כתב אישום אשר לפיו נמדדו לכאורה 470 מיקרוגרם לליטר אויר נשוף. העתק כתב האישום מצ"ב, מסומן נספח ג' לערעור זה ומהווה חלק בלתי נפרד הימנו.
2. כתב האישום מתוחם, ואילו חייתה הנאשמת מואשמת בשכרות גרידא או בנהיגה תחת השפעת אלכוהול חייתה זו זכותה לבקש בעת החקירה שכתב האישום יפרט מהם העובדות שמייחסת לה המאשימה שמהם מורכבת כל האשמה והאשמה.
3. אלא שהמאשימה בחרה לתחם את גבולות כתב האישום במילים ברורות וחותכות. בנוסח: "בכך ש...." האומר כאן תחומי האישום ותו לא.

4. הנאשמת שכלל לא הייתה שיכורה, והאשמה נגדה הייתה מופרכת על פניה, כלל לא נזקקה להתגונן מפני האישום. למעשה יכול היה בא כוחה לטעון שאין להשיב לאשמה. אלא שמצוות בעלי ניסיון מלומדה לא העז לטעון כדבר הזה, משום שמן המפורסמות הוא שטענה כזו מולידה הזדמנויות חדשות לתביעה לשנות את מסלול האישום בחסות בית המשפט קמא, ובניגוד לחוק ולהגנות המשפטית – ודוגמאות לזה יש למאות ואלפים.

5. אי לכך הודיע בא כח המערערת שהנאשמת לא תעיד, שכן אין בידה לסייע בעניין הבדיקה המדעית עליה מושתת כתב האישום דבר וחצי דבר.

6. ואמנם בהכרעת הדין קבע כך בעל כורחו בית המשפט קמא, ולא היה בידו לחושיע את התביעה הכושלת, העושה מלאכת ברשלנות לרעת כלל הציבור, ואגב כך מטילה על כבוד בית המשפט משא כבד, שהיה עליו להתנער ממנו, שכן אין זה מסמכותו להושיט לתביעה יד כדי להשיג הרשעה ולו בדוחק.

ואלו נימוקי הערעור:

7. זו הפעם השנייה בתוך פרק זמן קצר שבו אנו נזקקים להגיש ערעור על הכרעת דין שלפיה נאלצת הערכאה דלמטה לזכות מאשמת נהיגה בשכרות והיא מרשיעה כבדרך אגב, בלי שהתבקשה ובלי שהדבר מופיע בכתב האישום, ועל אחת כמה וכמה בלי שהזהירה את הנאשם מפני הסיכון הזה הרובץ לפתחו.

8. בעפ"ת 14726-07-11 שניתן ב-15.9.2011 כבר אמר על כך כבוד השופט רענן בן יוסף את דברו (ערן כהן נגד מזינת ישראל), וביטל את הכרעת דינה של כבוד השופטת הנכבדה, אשר ממשיכה לנהוג בניגוד מוחלט לפסיקתו המחייבת של בית משפט נכבד זה.

9. סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי ברור ונוקב. הוא מטיל חובת אזהרה על בית המשפט. ויש סובר (כבוד השופטת פראג לבוא למשל) שבית המשפט פטור מאזהרה וחובת האזהרה על התביעה.

10. כבוד בית המשפט קמא סבור שאין עליו חובת אזהרה כלל, בגלל ניסיונו הרב של הסגור. לא מצאתי לכך אסמכתא בחוק. נהפוך הוא: ניסיונו הרב של הסגור עומד לו במקרה הזה לרועץ: הוא יודע שבלי אזהרה איננו צריך להתגונן ובית המשפט מניסיונו שלו חושב בדיוק הפוך....

11. מה לנו כתב אישום מתוחם במלים מפורשות כל כך אם אין להם ערך? מסתבר שבעיני בית המשפט קמא, היחיד שמתחייב בהליכי ההקראה והאישום הוא הסגור. עליו מוטל לפרט בדקדקנות את הכפירה ואילו האישום פרוץ לכל רוח.

12. והאזהרה מתי? האם רגע לפני ההרשעה זה זמן ראוי? מתי אזהרה כזו צריכה להגיע? המועד הראוי לאזהרה כזו הוא ברגע שבליבו של כבוד בית המשפט בשלה התובנה כי התקבצו בפניו ראיות להרשעה בעבירה שכזו.

13. ואין די בזה- אזהרה כזו אינה מועילה אם היא מגיעה אחרי שאין בה עוד טעם – למשל : מה הטעם באזהרה אם היא מגיעה אחרי שעדי התביעה הרלבנטיים כבר העידו והסנגור לא מצא לנכון לחקור אותם ברכיבי העבירה החדשה?

14. מה תועיל תאזהרה אם אין בה עוד טעם כיוון שהגיעה מאוחר?

15. בית המשפט קמא, שמע את הסנגור מודיע כי הנאשמת לא תעיד, וכי אין צורך כלל להעלות עדו הגנה כיוון שהנטען בכתב האישום כלל לא הוכח, ולא מוצא לנכון להזהירו כי התקבצו ראיות העושות אפשרות להרשעה בעבירה אחרת מזו הנזכרת בכתב האישום? זו הרי יכולה להיחשב להכשלה במזיד! זוהי היפוכה של דרישת המחוקק להזהיר תחילה!

16. בית המשפט קמא שוגה שגיאה חמורה ובסיסית החוזרת על עצמה בפסקי דין רבים ובה הוא מחליף את החובה המוטלת עליו בחוק לשמור על הנאשם מפני פריצת גבולות חוק סדר הדין הפלילי ודיני הראיות, ומטיל על הסנגור חובות המנקות אותו כביכול מחובותיו אלו:

א. בית המשפט קמא אינו מקפיד על ראיות כשרות ומחליף את החובה המוטלת עליו לדחות מעליו ראיות לא קבילות בחובה שהוא מטיל על הסנגור לברור את הראיות ולהתריע. הוא הרי סנגור מגוססה....

ב. בית המשפט קמא ביטל את החובה להציג את הראיות בפני הסנגור לפני תחילת המשפט, והתיר לו לעיין בהן, ואת הסנקציה שלא להתיר הגשתן אם חובה זו הופרה, בחובה שהוא מטיל על הסנגור לחקור ולדרוש שמא אולי יש ראיות אחרות שהתביעה תתעתד להגיש....

ג. הוא מתנער מחובתו לדון על פי כתב האישום, ולא לחרוג ממנו אלא על פי אזהרה מוקדמת שיש בה טעם ותועלת, כשעוד ניתן להתגונן כראוי, בחובה טוטאלית שהוא מטיל על הסנגור לנהל משפטים ארוכים מורכבים ורחבי יריעה, כלפי כל שמץ חשש אפשרי של הרשעה כלשהי שיכולה אולי לעלות בדעתו של בית המשפט בעתיד....

מדובר בכשל מערכתי בעל משמעות רחבה בהרבה מדלת אמותיו של תיק זה. אסור להתעלם!

17. את מגבלות השיטה הזו הנהוגה בבית המשפט קמא, ראינו בתיק זה שבו נתנה התביעה לנאשם ראיות שבהן טכנאי המעבדה – מר ערן דקל ערך למכשיר הנשיפה בדיקות תקופתיות, ואילו בעת שמיעת הראיות העיד הטכנאי הרצל כהן..... כשהוא מגיש חומר אחר, תעודת עובד ציבור אחרת וניירת מגוונת אחרת שמעולם לא גולתה. איך זה קורה שבית המשפט מתיר את זה? איך זה קורה שעד ששמו אינו נזכר בכתב האישום מעיד בבית המשפט?

18. התשובה מצערת ופשוטה. כן, זה קורה יום יום. בית המשפט קמא אינו רואה את עצמו מפקח על חוקיות ההליך והתנהלות התביעה. זה לפי המקובל תפקיד הסנגור לצעוק ואם שתק אבוד לו. אומרים לו – לא התנגדת. כאילו התנאי שבחוק הוא שהסנגור יתנגד. מה זה- משפט אזרחי? הנאשם יורשע שלא כדין והאשם יוטל על הסנגור. כמו כאן שאומרים שהסנגור ידע שהנאשמת

תורשע בעבירה לפי תקנה 26(2) והתשל. יופי. בית המשפט פטור – הסנגור אשם. ומה על התביעה? מה חלקה? הס מלהזכיר. התביעה חסינה.

19. ביום 15.3.11 בישיבת בית המשפט, בניגוד לכל דין, ביקשה המאשימה לתקן את כתב האישום ולהוסיף עד, את מר ערן דקל. בית המשפט נעתר לבקשה וטענות הסנגור שלא גולה לו חומר חקירה נותרו כרגיל כענן ברוח. הרי מפעיל היגשוף עמד להעיד, ואיך יחקר על התקינות אם מסמכי המכשיר לא גולו מבעוד מועד? אבל בית המשפט הוא בית משפט כל יודע, והוא בהחלטה "מנומקת" קבע שהוא יודע שהמסמכים לא דרושים בשלב הזה לסנגור. האם ההחלטה הזו יוצקת אמון בהליך המשפטי? אצלי אישית זה מבסס היפוכו של דבר. כלום איך יודע כבוד בית המשפט מה דרוש לי לחקירה ומה מפריע? ובכלל – האם החובה לגלות ראיות לפני תחילת המשפט היא אין ואפס? בבקשה – שימחקו את החוראה הזו מספר החוקים.

20. דבר אחד ברור: כבוד בית המשפט במו ידיו קבע כי העד שיעיד בשיבה הבאה הוא מר ערן דקל.

21. והנה עולה על הדוכן עד אחר. מר הרצל כהן. הסנגור משפשף את עיניו ולא מאמין. המאשימה אינה אומרת דבר. בית המשפט אדיש. האם זה לא תפקידו של השופט לשאול מי האיש הזה ומה הוא עושה כאן? מסתבר שלא. כך על כל פנים הנוהג בבית המשפט לתעבורה. מי שהמאשימה רוצה להעיד עולה ומעיד. ומי יעז להתנגד? ומי שמתנגד מה זה כבר יועיל לו.

22. האם הסנגור צריך לקום ולהתנגד? ולהסביר מדוע עד שאיננו ברשימת העדים לא יכול שיעיד?

23. רק סנגור פתי וטירון בבית המשפט לתעבורה יעיר על המכשלה. שהרי אין סיכוי קל שבקלים שהתופעה ממזעזעת הזו תפיק מכבוד בית המשפט שום חשש שמדובר בשיטה כושלת שאיננה מבטיחה אמינות של בדיקות שעל פיהן דנים בדיני נפשות. מיד יציע כבוד בית המשפט לתביעה לבקש את תיקון כתב האישום ובא לציון גואל. בא? גואל?

24. עובדה: היכן התייחסות לזה כאן בתיק הזה? לזכות מחוסר ברירה, באי נחת, באופן המפגין דבקות חד משמעית בצורך להרשיע ויהי מה משדר למשטרה עסקים כרגיל – תמשיכו להתנהל כך.

25. יותר מכך: הסנגור קם ומרשה לעצמו מקצת מנימוקי ההתנגדות ששיש לו- לא כדי להשפיע – אלא כדי להראות שדברי הסנגור הם אין ואפס. אין אליהם כל התייחסות. הסנגור הוא בבחינת נוכח הכרחי באולם שרק מפריע במסלול המשפט. ואמנם: "ההתנגדות נדחת. נימוקים יינתנו כחלק מהכרעת הדין"

26. הסנגור רגיל לזה. הוא לא מצפה שידונו בכבוד ראש בהתנגדות שלו. הוא גם לא מאמין שיהיה לה ביטוי בהכרעת הדין. ההתנגדות נועדה להוכיח את זה. ואת זה בלבד. וזה אמנם מוכח: הראו לי בהכרעת הדין היכן יש לזה התייחסות?

27. חמור מזה שבעתיים- עד שעדותו לא חוקית, ומגיש מסמכים שלא גולו, ומסמכים שלא הוא ערך, ועוד ועוד קטסטרופות משפטיות – מה יותר טבעי שהסנגור יוותר על חקירתו. גם לסנגור יש זכות להשמיע את דבריו בסיכומים- האין זאת?

28. ובתיק זה – המדינה תיקנה כתב אישום בתחילת הראיות. מסרה מסמכים רק באולם המשפט, והדין נדחה "כדי שלסנגור תהיה שהות ללמוד את החומר" – מדוע לא חויבה המדינה בהוצאות הנאשמת והסנגור? האם זמנו נחשב כקליפת השום? מה שחשוב זה רק להכשיר את הדרך בפני התביעה והקשות על ההגנה?
29. התשובה היא לא ולא – בית המשפט, האובייקטיבי, שאינו חורץ דין מראש, ואשר סדם החליט דבר באשר לתוצאה הסופית, מחליט ללא היסוס לחייב את הנאשמת בהוצאות בסך 1000 ₪ לטובת אוצר המדינה על שבזבז את זמנו של העד ולא חקר אותו!!! מי שלא מאמין שיקרא את הפרוטוקול בעיון!
30. מישהו חושב שהסנגור באמת יכול לתת אמון בהליך המשפטי הזה? להאמין שהתוצאה הסופית שלו נטולת שיקולים לא ראויים? שאין איפה ואיפה? מה לדעת כבודכם חשבה הנאשמת כאשר שמעה שמטילים עליה קנס של 1000 ₪ בגלל שהסנגור שלה לא חקר מישהו? האם היא לא הבינה שיש לה סנגור שלומיאל? האם אין בזה משום שיסוי הנאשמת בסנגור המוביל אותה אלי פחת כי מוטב לה שתודה במה שהיא לא מאמינה, ואף ותרד על ברכיה בחרטה כוזבת כדי להימנע מאסון? ואני הרי יודע שדבר לא יכול למנוע את האסון. השאלה היא רק האם בית המשפט יסתפק במקרה הזה בשתי שנות פסילה, או כמנהג הימים האלה יוסיף עליהן עוד כהנה וכהנה.
31. מאין לה לנאשמת שתבין? שלא תוכרע לפטר את פרקליטה השותק, זה שאיננו יודע לחקור, שמוליד אותה אלי בור? זו מלחמה פסיכולוגית פסולה שצריך לאסור. מאז פנתה שופטת, שבינתיים פרשה משיפוט התעבורה, אל הלקוח שלי ואמרה לו: "עורך הדין שלך אינו יודע, הוא מוליך אותך לאסון, אני כאן יושבת שנתיים ועוד לא זיכיתי אף אחד לך לתביעה ותדבר איתם על הסדר" לא עמדתי בפני מצב כזה.
32. משהסתיימו הסיכומים, גילת בית המשפט כי הרחיק לכת עד למאד. ולא משום שמצא שהמעשה שעשה פסול. אלא משום שהבין שהחלטתו זו עלולה להכשיל את ההרשעה המבוקשת ממנו. החלטותיו הקודמות הושמו באורה העגום. לא הייתה לו כל ברירה, אלא לבטל את ההחלטה לפסוק הוצאות מיחמתו. בעל כורחו. הוא עשה כן בנסיבות המאירות את החלטתו הקודמת והתנהלותו הכללית בדיוק באור המציאות. המציאות שבבית משפט של ערעור קשה מאד לחביט בה ולהאמין כי היא קיימת.
33. בבית משפט של ערעור על פי רוב תמצא הדרך לעקוף את המציאות הזו. לא להשיר מבט ולומר נכוחה את הנדרש. אולי אפילו יוקיעו את הילד שצעק המלך הוא עירום.
34. וכאן ביקש הסנגור כי בית המשפט לא ינהג איפה ואיפה, ויטיל על המדינה הוצאות בסך 2500 ₪ כפי שנהג במרה אחר בתיק. 23204/08 מדינת ישראל נגד אור רובנר.
35. "אינני רואה מקום להטיל הוצאות על המאשימה בנסיבות אלה" - קבעה כבוד השופטת – אילו נסיבות? סתמה ולא פירשה. ואנו דורשים מבית משפט של ערעור לפסוק את ההוצאות הללו כמתחייב מיחס שווה המצופה לנאשם ולמאשימה. לסנגור ולקטגור. או שהסנגור הוא לא יותר

מרע הכרחי ובלתי מכובד בערכת המשפט של המאה העשרים ואחת. האם זו האמת? ואם כן יש לומר אותה בגילוי לב. ואם לא- יש לנקוט בצעדים נחרצים וברורים להחזיר לסנגור את כבודו - גם אם זה במחיר נזיפה בערכאה דלמטה.

36. באותו תיק, ביקש הסנגור להעיד עד מומחה. משעלה העד להעיד, החלה התביעה בסדרת התנגדויות להעדתו עד שבית המשפט החליט לדחות את הדיון כדי להחליט אם להתיר העדתו. עצם הדיון בזה היה פסול, ובית המשפט יכול היה לדחות את ההתנגדות ולקבוע שנימוקים יינתנו בהכרעת הדיון, כפי שהוא עושה כאשר ההגנה מתנגדת. אבל בית המשפט לא חס על כספי הנאשם והעלויות הכרוכות בהטרחת מומחה ודחה להחליטה. אחר כך התיר את העדות אבל הסנגור הח"מ החליט, שוב, מתוך ניסיון מוכח, שלא לגלות לבית המשפט שהתביעה כושלת, ובחר שלא להעיד את העד ויתר על עדותו משיקול משפטי. ומה הייתה התוצאה? הנאשם זוכה מחוסר ברירה ולפי פסקי דין שהגיעו מערכאה זו בערעורים, וחויב בהכרעת הדיון ב-2500 ₪ הוצאות לאוצר המדינה על כך שבזבז את זמנם של אנשי התביעה שהתכוונו לחקירתו!!!

37. אם כך שם מדוע לא כאן? האם הסנגור שהתכוון לחקור את מר ערן דקל ולא העמידו את ערן דקל לחקירה לא זכאי להוצאות בסך 2500 ₪? מה ההבדל? איפה ואיפה? מי רוצה להעז להאמין בזה? יש רק עובדה בפנינו - הבקשה נדחתה!

38. היום הזה שבו הורשעה המערערת הורשעו עוד שני נאשמים (בפני מותב אחר), אשר במשפטם העידו עדים ששמו אינו נזכר בכתב האישום, ואני מצרף את הסיכומים והכרעות הדיון בכל אחד מהם לראיה שמדובר ברוח רעה שעיוורה וטשטשה את מידת הזהירות והחובה שמוטלת על היושב בדין בערכאת התעבורה עד כדי היפוכו של דבר: במקום זהירות שלא להרשיע אלא על פי כללי חוק קפדניים, הזהירות היא שלא לזכות רק בגלל הוראות חוק קפדניות מדי!

39. שאם לא כן איך מעיד עד ששמו אינו ברשימת העדים? איך מוגשות ראיות שלא גולו תחילה? איך מרשיעים בעבירה אחרת בלי להזהיר תחילה ובזמן האפקטיבי?

40. ועוד דבר - החובה המוטלת על השופט לקבל ראיות כשרות הוחלפה כליל בחרות שהוא לוקח לעצמו לקבל כל טופס מודפס שערכו אדריכלי ההרשעות באגף התנועה של משטרת ישראל כאילו היה ראיה כשרה. וכל זאת המסגרת המפוקפקת עד למאד שבה שוטר חסר כל הכשרה ראויה, ואולי נעדר כשירות אינטלקטואלית וביצועית, שהכשרה כזו לא יכולה להועיל לו, ממלא טופס שהוא בפירוש חוות דעת מומחה, ללא מומחה ושלא כדין - וכל המילים המנסות לכסות על כך לא יכולות להחליף את האמת העלובה הזו.

41. ונתחיל בטופס: מה מותר עד המשטרה מכל עד אחר? לפי החוק רק בדבר אחד יש לו יתרון: לפי כלל הקפאת הזיכרון הוא יכול להקפיא את זכרונו על ידי כך שיעלה על הכתב את מה שחושיו קלטו. זו עדות לכל דבר והיא חייבת עדיין לציית לכל כלל אחר החל על עדות. היא חייבת למשל להיות אמת, ועל בית המשפט עדיין לבחון אותה ולא לקבלה אוטומטית. אם היא מכילה עדות

מפי השמועה – יש למחוק אותה מן המסמך. זו חייבת להיות עדות חופשית, נטולת השפעה. אם למשל עד מעיד בחקירה ראשית אסור לשים מילים בפיו. לכן גם אסור לשים מילים בפיו כשהוא מעיד בכתב. לא יעלה על הדעת שמפקד למשל יכתיב לשוטר מה לכתוב במזכר, ואחר כך המזכר יתקבל כאילו היה עדות כשרה.

42. עכשיו נתבונן בד"ח הפעולה המפואר שהגיש העד כאן: מתחילתו ועד סופו מכיל הד"ח תכתיבים מה לומר. חמור מזה – לעד אין זכות או מקום לומר ביוזמתו מה קרה. מותר לו רק למלא איקס או וי. בקובייה מתאימה. זו עדות חופשית? זה מקפיד זיכרון? במקרה טוב זו הונאה עצמית של מערכת משפט שלמה היוצאת מגדרה לשמור על הכשל הזה, ושוגה עד להחריד בזה שהיא מנציחה אותו ומשכללת אותו, שהרי הטפסים הללו רק מתפתחים ומתפתחים כדי לחסום כל פתח של "טעות" בעדות חופשית ה"עלולה" לחשוף אמת מזכה.

43. ועכשיו נתעמק בסעיף 7 של ד"ח המאפיינים: ואני שואל שאלת תם: האם אפשר למצוא בכל העמוד הזה אפילו מילה אחת של עדות? עשיתי, ראיתי, שמעתי, הסברתי, הדגמתי, ביקשתי, הוא הבין, הוא הסכים הוא סרב?

44. מה הסביר עורך בדיקת המאפיינים לנאשמת? האם הסביר לה משהו? על איזה משטח ביקש ממנה – אם בכלל ללכת, או לעמוד? האם סתם התבונן בה כי היא יפה עד למאד?

45. מה הבינה הנבדקת? מה אמרה? אולי התלוננה? איך בית המשפט קמא יודע בכלל מה עשה השוטר? הוא הרי לא אומר על כך אפילו מילה אחת לא בעדות ולא בטופס השעורירייתי הזה. ואולי אני טועה – בבקשה צטטו לי מילה אחת של עדות על הדברים הפעוטים הללו.

46. ובכלל, מה יודע כבוד בית המשפט על כושר ההרחה של השוטר הזה, שמתייחסים אליו כאילו היה עד מומחה מדופלם, ולא פחות מזה. שוו בנפשכם שפרופסור לנוירולוגיה היה מבקש לחגיש את עדותו בעניין הזה בדיוק מטעם ההגנה מעל גבי אותו הטופס... מיד כללי המשפט היו מקבלים ווליום גבוה מספסלי התביעה: איפה חוות הדעת, מה ההכשרה שלו, והיו חוקרים אותו על עברו, על עדויות שהעיד, על התוצאות שהשיג בבחינות ההתמחות. אבל ד"ח הפעולה המפואר הזה – כליל השלמות בעיני בית המשפט.

47. וכבודכם סבור שלא הייתי אומר דבר על כך אילו הייתה חרב של האשמה בנהיגה תחת השפעת משקאות משכרים מרחף מעל ראשה של המערערת? שלא הייתי צולב את הטופס ואת זה שמילא אותו בחקירה נגדית אם זה היה דרוש?

48. והשאלה מרכזית נותרה בעינה: מדוע כבוד בית המשפט לא עושה את חובתו, שאיננה תלויה בסנגור, למנוע קבלת ראיות פסולות שכאלה? זה אמור להיות שיפוט מקצועי שיוודע להתעלם מראיות פסולות. האם בית המשפט העליון, כשהחל את ההלכה המצערת של מעבר לדגש על משקל הראיות התכוון שאין יותר גבולות וכל ראית תביעה היא בעלת משקל מלא ובלתי מוגבל אלא אם הסנגור המנוסה והכל יכול יצליח במאבק חסר סיכוי מלכתחילה למגר אותה? מה קרה לנו?

49. יתר על כן – אפילו היה ד"ח בדיקת המאפיינים ראייה כשרה – אין בה די הדרוש במשפט פלילי כדי להרשיע! בת המשפט קמא דלה ממנו פירורים מגמתיים ושגה בכך שלא בחן את מכלול הראיות הרלבנטיות, שכן אם היה עושה כן היה מגיע למסקנה שיש לזכות את הנאשמת גם מעבירה זו.

50. ומה על הרשעה על פי עד אחד ורק כאשר אין ספק סביר? אומר בית המשפט קמא: היה ספק סביר ולכן לא יכולתי להרשיע בעבירה של שכרות. יפה – האם הספק הסביר נעלם רק בגלל שרוצים להרשיע בעבירה אחרת? התבלבלו לו לבית המשפט קמא היוצרות – משקל הראיה הדרוש לשם הרשעה בפלילים והוודאות הנדרשת כדי להרשיע – זהים בקשר לכל עבירה ועבירה, ואם לשכרות אין די – כך גם לגבי נהיגה תחת השפעה.

51. ולא תפקד מקומה של השאלה: מה נותר עוד מחזקת החפות, מהזכות של נאשם שלא לחוות את הפגיעה בכבודו בחקירה נגדית משפילה. מחווית היותו כחפץ ברשות הרבים היכולים לעשות בו כרצונם. האם באמת יש משפט באולם שבו אומר בית המשפט שעל הנאשם היה להודות מיד ולקחת אחריות? האם נכון יהיה לומר שבעיני בית המשפט קמא היה על הנאשמת להודות מיד במה שהיא זוכתה ממנו? שבית המשפט קמא עצמו מתייחס לזיכוי שהוציא מתחת ידיו בזלזול? שהוא כועס על הנאשמת שלא הודתה כי אז הייתה יכולה לספוג שגתיים של פסילת רישיון נהיגה ומעלה? שאם לא כן איך אפשר להבין את דבריו? איך פשר להתייחס להרשעה החילופית, לשיקול הדעת בעת גזירת העונש?

52. גם העונש שהוטל על המערערת הוא עונש בלתי הולם בנסיבות המקרה. הכלל המשפטי הוא שעונש המינימום שבחוק הוא נקודת המוצא לשאר השיקולים. בית המשפט קמא בחר להחמיר מתוך נימוק פסול מעיקרו וגם שגוי לחלוטין, ונמנע בעליל מלהקל למרות חובה שהייתה מוטלת עליו לעשות כן.

53. סוף דבר, לא היה מקום להרשיע את המערערת ואפילו לא בדוחק! ואשר על כן, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבל ערעור זה על טענותיו, ולהורות על זיכוייה של המערערת.

54. לחילופין, יש להקל בעונש פסילת הרישיון בפועל אשר הושת על המערער.

דוד קולקר,
ב"כ המערער

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

22 מרץ 2012

עפ"ת 12-02-53981 כרמונה נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופט רענן בן-יוסף

שירלי כרמונה

המעוררת

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

נוכחים:

ב"כ המעוררת – עו"ד דוד קולקר
ב"כ המשיבה – עו"ד שרון הר-ציון
אין הופעה למעוררת

פרוטוקול

ב"כ המעוררת: אני מגיש לביהמ"ש את פסק הדין האחרון, רע"פ 10141/09, רע"פ 617/10 וכן רע"פ 5758/10 [עליון]. פס"ד זה מרענן ומנער את האפר מעל הלכת **יששכרוב**. בדיקת המאפיינים שנעשית לפני שהוטל חשד באדם, בדיקת מאפיינים שנעשית באדם שנעצר הורכב לפי סעיף שנועד לאפשר בדיקת נשיפה בלבד, ופירות המעצר גם לא חוקיים.

ב"כ המשיבה: לשאלת בית המשפט אני משיבה, כי בדיוק מבחינה חוקית, מה דרוש לצורך הרשעה לנהיגה תחת השפעת משקאות בניגוד לנהיגה בשכרות, היא העובדה שאדם שתה משקאות משכרים ויש איזו שהיא השפעה פיזית, כולל ריח פה. לצורך הרשעה בתיק זה, מבחינת הראיות, יש כאן אישה שהודתה בשתיית משקאות. בנוסף, יש את בדיקת המאפיינים, אני סבורה שהיא אינה מושלמת ובוודאי עולה כדבר מה בהגדרתו בפסיקה לצורך השלמת העובדה בצירוף להודיה. אנחנו מפרשים את זה ואני סבורה שכך גם עשה בית משפט קמא, נהיגה תחת השפעה היא נהיגה כאשר אדם שותה אלכוהול כאשר ההשפעה ידועה וברורה לביהמ"ש, עצם ההודיה, אני עולה על ההגה כאשר אני נמצא בהשפעה לאחר ששתיתי אלכוהול. זהו בדיוק ההבדל בין נסיעה בשכרות לבין נסיעה תחת השפעה, זה קו התפר שעובר בין אדם שהוכח שהוא שיכור על סמך ממצאים של בדיקות או אפילו היום, לאור הלכת **עמר** שבעצם אמרה שגם אפשר ע"ס המאפיינים בלבד ואין אפילו צורך להיכנס לבחינה של הינשוף עצמו, אני אומרת שכשאנחנו מדברים על העבירה הקלה יותר, עבירה של נהיגה תחת השפעה, די לנו בעובדה שאדם מודה שהוא שותה אלכוהול ועלה על ההגה, יש בדו"ח המאפיינים מאפיינים שמעידים על כך שאדם אכן שותה ואכן יש, גם אם לא ברמה החזקה שלהם, מאפיינים, הדבר מקים מספיק את העבירה של נהיגה תחת השפעת אלכוהול. לעניין טענתו בעניין פס"ד **בן-חיים**, אני לא רואה קשר לעניין הספציפי.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

22 מרץ 2012

עפ"ת 53981-02-12 כרמונה נ' מדינת ישראל

פסק דין

בפניי ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה בתל ביב-יפו [כב' השופטת ש. קריספין-אברהם], אשר לאחר שמיעת ראיות זיכתה את המערערת מעבירה של נהיגה בשכרות, כפי שהואשמה בה לפי סעיפים 62 (3), 64 ו-39 א' לפקודת התעבורה, אך מנגד הרשיעה אותה, לאחר שעשתה שימוש תוך ציון עובדה זו בסעיף 184 לחסד"פ [נוסח משולב] התשמ"ב – 1982, בעבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים עפ"י תקנה 26 (2) לת"ת.

בית משפט קמא נזקק להרשעה בעבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים למספר יסודות או אם תרצה לראיות נסיבתיות: הראייה הראשונה הינה העובדה שהמערערת הודתה בפני השוטרים, ראה למשל ת/2, דו"ח על עיכוב: "שתיתי רק שתי בוסיות לפני שעה". הראייה הנוספת היא העובדה ששוטר הריח מפיה ריח אלכוהול חזק, ראה דו"ח ת/1 שנערך ע"י אילן זוילי, שכתב כאמור בדו"ח המאפיינים.

כן נתן משקל בית משפט קמא לצורך העבירה בה הרשיע את המערערת לעובדה שהמערערת לא העידה בפני בית משפט קמא וההשפעה של סעיף 162 לחסד"פ לעניין זה. כן ציין בית משפט קמא בהכרעת הדין בעמ' 4 את העובדה שהשוטר זוילי, אשר ערך את בדיקת המאפיינים למערערת, התרשם שהיא תחת השפעת אלכוהול כבדה.

לא הייתה מחלוקת שהמערערת, כאשר נערך לה דו"ח מאפיינים, צלחה אותו כמעט בשלמות, כמפורט ב-ת/1 במפורש. עמידתה הייתה יציבה, מבחן הבאת האצבעות לאף "הנהג ביצע את המבחן בהצלחה", בפרט אחד, הליכה על קו, נרשם X ליד האמירה: "לא הצמידה עקב לאגודל", אלא שהפריט הליכה על הקו, פריט ב' בסעיף 7 ל-ת/1, איננו מסתיים בכך, אלא על השוטר למלא את כל הרובריקות המצוינות שם. יתרה מכך, הוא צריך לציין באיזה צעדים מבין 18 הצעדים שהלך בבדיקה לא הצמיד עקב לאגודל ולא ברור אם פעם אחת כשלה המערערת בעניין העקב והאגודל יותר או פחות.

נראה אפוא שבית משפט קמא מצא כממצא עובדתי שלא ניתן על סמך בדיקת הינשוף לקבוע את שכרותה של המערערת.

הבדיקה הלא מדעית אבל המקצועית הנוספת, היא בדיקת המאפיינים, הוכיחה כי איננה שיכורה או תחת השפעת משקאות משכרים, ולכן נזקק בית המשפט להיזקק לראיות שאינן מוכיחות מעל לכל ספק סביר את האמור בהרשעתה בעבירה זו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

22 מרץ 2012

עפ"ת 12-02-53981 כרמונה נ' מדינת ישראל

1 העבירה, ככתוב בתקנה, היא נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים ולא נהיגה כאשר יש ריח
2 אלכוהול מהפה, או אחרי שתייה.
3 היו ראיות להרשעה בעבירה לו הייתה עבירה כזו בדין, של נהיגה אחרי שתייה, וללא ספק, הוכח
4 שהמערערת שתתה, אך לא הוכח שנהיגתה הייתה תחת השפעת שתייה מעבר לכל ספק סביר, ולכן
5 אזכה אותה בדין.

6

7

8

9

ניתנה והודעה היום כ"ח אדר תשע"ב, 22/03/2012 במעמד הנוכחים.

רענן בן-יוסף, שופט

10

11